

PIETNÍ AKT

Tak, jako v uplynulých letech to budou i letos jediné Republikáni, kteří si připomenou výročí okupace naší země nacistických Německem. Tak, jako každoročně, i letos se sejdem v horní části Václavského náměstí u sochy sv. Václava. Tak, jako tradičně, i letos začínáme přesně ve 12 hodin. Netradiční je pouze den našeho setkání, které se vždy podřizovalo sobotě nejbližší tomuto smutnému výročí. Letos se však sejdem přímo dne 15. března, nebo tento den letos připadá právě na sobotu. Očekáváme hojnou účast všech členů i příznivců, kteří nelitují volného dne a nadřadí zájmy národa nad svým pohodlím. Předpokládáme ukončení ve 14 hodin.

Srdečně zve předsednictvo RMS

Cyril Malec, místopředseda

P.S. Po skončení pietního aktu se koná porada širšího vedení strany včetně okresních a krajských na sekretariátu Senovážné náměstí 6, Praha 1. Účast všech funkcionářů povinná.

Útok na Irák a právo

Dnes je již zcela jasné, že USA a jejich vojenská mašinerie jsou schopny na přání naftařských společností napadnout Irák a na přání kteréhokoliv jiného koncernu zase kteroukoliv jinou zemi. O jejich počínání je zřejmé neodradí ani bouřlivé protesty světové veřejnosti. Během a po skončení druhé světové války byly vedeny debaty na téma práva, jeho retroaktivity a obecně kodifikovaných hodnot, z hlediska jejich prosazování silou. Již tehdy anebo bohužel pouze tehdy se i v USA vyskytli politici, kteří neváhali riskovat svoji politickou kariéru jen proto, že se nedokázali smířit s trestáním podle zákonů, které byly přijaty teprve po dokonání zločinu. Od té doby skutečně statečných ubylo nebo spíše úplně vyhyhuli. Dnes si každý politik, kdekoli na světě, spočítá kolik dnů zbývá do voleb a raději popře sama sebe a své ideály, než by riskoval odchod z parlamentu. Proto se také z práva a jeho zásad uznávaných od doby starého Říma stala jen poučka pro studenty právnických fakult. Všechny tyto tisícileté zásady, které velmi dobře odrážely potřeby lidské společnosti a bránily zneužívání práva pro potřeby vítězů jsou dnes zaslapaný do bláta a jejich zastánci jsou kamenováni. Proto se podívejme na případný útok na Irák iz tohoto hlediska.

Evropští odpůrci války v Iráku oprávněně varují, žesilicí snaha USA ovládnout celý svět z jednoho centra, včetně možnosti preventivního zásahu proti zemi, která se zatím nedopustila otevřené agrese, je hrozbou systému mezinárodního práva a světové stabilitě. Evropské demokracie, vycházející ze svých tisíciletých zkušeností odmítají jakoukoliv nadřazenost vlastních hodnot hodnotám jiným a vidí tudíž mezinárodní právo tak, jak se vyvinulo právě v období tisíc let, jako jedinou zárukou mezinárodní stability a také jako jedinou zárukou pro další vývoj lidstva a zabránění jeho úpadku.

USA uznávající jinou stupnici hodnot, jsou k existujícímu mezinárodnímu právu do určité míry skeptické tam, kde nevyhází z hodnot, které ony samy považují za univerzální. Kritici USA namítají, že ve skutečnosti nejde o hodnoty, ale že mocné Spojené státy prostě nadřazují své bezpečnostní a ekonomické zájmy zájmům zbytku světa. Navíc, i kdyby o hodnoty šlo, každý systém hodnot je kulturně podmíněn a nemůže být tedy v moderním světě exportován coby "univerzální".

Evropský postoj je přesvědčivý. Přesto neuškodí,

když se zamyslíme i nad argumentací některých politických kruhů v USA. Není totiž vůbec jisté, že poměrná stabilita v mezinárodních vztazích po 2. světové válce se odvíjí od systému mezinárodního práva. Je možné argumentovat, že tomu nejprve bylo tak proto, že proti sobě stály dvě velmoci, které se navzájem držely v šachu hrozbou vzájemného zničení a později proto, že se po rozpadu sovětské říše vynořil jen jeden

Mezinárodní společenství prostě zatím nedokázalo na globální úrovni vytvořit systém kolektivní bezpečnosti a je možné argumentovat, že ho ani nevytvoří, dokud se bude skládat na jedné straně ze států demokratických a na straně druhé z autoritářských režimů.

Institucionální zastřešení mezinárodního společenství v podobě Organizace spojených národů funguje relativně dobře tam, kde rozdílné hodnotové stupnice de-

venci a řešení konfliktů rozhodují společně demokratické státy a autoritářské režimy, takové rozhodování se nemůže řídit sdílenými principy a hodnotami.

USA si tuto archaičnost a asymetričnost mezinárodních institucí uvědomují, zatímco Evropa stávající pořádek vidí jako záruku stability. Proto trvá na tom, že například útok na Irák má být nejprve schválen Radou bezpečnosti OSN.

Buschova administrativa s tímto postupem sice oficiálně souhlasí, ale zároveň zdá se, že přesvědčena, že univerzální hodnoty, z nichž mnohé byly konečnými vtěleny do základních dokumentů OSN, jsou nadřazené handrkování o řešení krizových situací mezi demokratickými a nedemokratickými režimy, jakož i nekončícímu interpretování již schválených rezolucí.

Odtud pramení přesvědčení některých amerických politiků, že demokratické USA, které navíc mají nad zbytkem světa obrovskou převahu, mají právo jednat za určitých okolností na vlastní pěst. Na rozdíl od většiny "mezinárodního společenství" politici okolo prezidenta Busche věří, že režimy, které ohrožují sousedy, vyvíjejí terorismus a porušují masově lidská práva, nemají nárok na respektování své suverenity. Američané jsou také kupodivu více poučení historií než Evropa; věří, že zlu je někdy třeba čelit ještě před tím, než má možnost udeřit.

Pokud by tento pohled v praxi převážil, pak se vskutku jedná o vážný zásah do systému mezinárodního práva. Osvědčil se ovšem dosavadní systém natolik, že by měl být neměnný?

Nebyl sice schopen zastavit dokonce ani válku na jihu našeho údajně civilizovaného kontinentu a rostoucí konflikt musel být jak jinak nakonec vojensky "vyřešen" právě Američany. Ti navíc museli mezinárodní právo hodně ohýbat, aby k zásahu vůbec měli "mandát". Z tohoto ohýbání je však na velkou dálku cítit právě uspokojování svých vlastních zájmů na úkor zbytku světa. USA jsou sice dnes jedinou akceschopnou supervelmocí, to však neznamená, že se pře ní budou všichni krčit. Ve světě je plno států a národů, které mají jiné názory a přesto stejné světové cíle. Pokud bude současná supervelmoc pokračovat ve své politice umožní svým odpůrcům vytvořit takové prostředí, které nakonec povede k jejímu pádu. Právo musí být vždy nadřazeno skupinovým zájmům, a již jsou politické nebo ekonomické, jediné tak lze zajistit stabilitu světa. A.V.



hegemon v mezinárodních vztazích.

Mezinárodní právo poměrně dobře funguje v oblasti nejrůznějších technických norem a dohod. Méně už funguje tam, kde jde o předcházení konfliktům nebo o jejich řešení.

mokracií a autoritářských režimů nehrají tak velkou roli např. při řešení některých humanitárních katastrof. Totálně selhává, když má zabezpečit, aby takové katastrofy například genocidní občanské a jiné války nemohly vůbec vzniknout. Jinými slovy, pokud o pre-

Všeobecná deklarace lidských práv - 1. část

Naše redakce se snaží pružně reagovat na náměty čtenářů i ostatních občanů. Proto napokračování přineseme znění dokumentu, který by mohl znamenat výrazný posun ve společnosti a pomoci i nám v našem společném boji, pokud by ovšem byl skutečně využíván občany a především respektován vládami a mezinárodními organizacemi. Dnes můžeme v České republice konstatovat, že se situace na poli lidských práv prakticky nezměnila. Tak, jako předrevoluční vláda socialistického Československa, která sice deklaraci přijala, ale nedodržovala, se chová i dnešní vládnoucí klika v České republice. Ovšem znalost tohoto dokumentu je nezbytná pro budoucnost a proto také doufáme, že bude jeho uveřejnění uvítáno a že jeho formulace budou dále

uplatňovány při každé vhodné příležitosti, kterou je boj proti vládnoucí klice na všech úrovních, od úředníků na radnicích až po vládu a parlament a to i evropský. Vždy tam mádnos našerepublika svého vyslance paní Štěpovou, která tam jistě není jen proto, aby mohla přilepšit vnoučatům a zvýšit si důchod, ale hlavně proto, aby pomohla národu a vlasti a také jednotlivým občanům, pokud se budou chtít na tuto instituci obrátit. Redakce

1. část
VŠEOBECNÁ DEKLARACE
LIDSKÝCH PRÁV.

Článek 1

Všichni lidé rodí se svobodní a sobě rovni co do důstojnosti a práv. Jsou nadáni rozumem a svědomím a mají spolu jednat v duchu bratrství.

Článek 2

1) Každý má všechna práva a všechny svobody, stanovené touto deklarací, bez jakéhokoli rozlišování, zejména podle rasy, barvy, pohlaví, jazyka, náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národnostního nebo

sociálního původu, majetku, rodu nebo jiného postavení.

2) Žádný rozdíl nebude dálečiněn z důvodu politického, právního nebo mezinárodního postavení země nebo území, k nimž určitá osoba přísluší, a jde o zemi nebo území nezávislé nebo pod poručenstvím, nesamosprávné nebo podrobené jakémukoli jinému omezení suverenity.

Článek 3

Každý má právo na život, svobodu a osobní bezpečnost.

Článek 4

Nikdo nesmí být držen v otroctví nebo nevolnictví; všechny formy otroctví a obchodu s otroky jsou zakázány.

Článek 5

Nikdo nesmí být mučen nebo podrobován krutému, nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Článek 6

Každý má právo na to, aby byla všude uznávána jeho právní osobnost.

Článek 7

Všichni jsou si před zákonem rovni a mají právo na stejnou ochranu zákona bez jakéhokoli rozlišování. Všichni mají právo na stejnou ochranu proti jakékoli diskriminaci, která porušuje tuto deklaraci, a proti každému podněcování k takové diskriminaci.

Článek 8

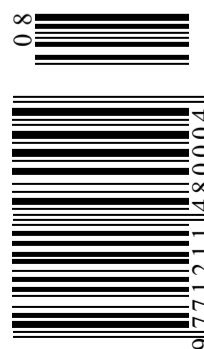
Každý má právo, aby mu příslušné vnitrostátní soudy poskytl účinnou ochranu proti činům porušujícím základní práva, která jsou mu přiznána ústavou nebo zákonem.

Článek 9

Nikdo nesmí být svévolně zatčen, držen ve vazbě nebo vyhoštěn do vyhnanství.

Článek 10

Každý má úplně stejné právo, aby byl spravedlivě a veřejně vyslechnut nezávislým a nestranným soudem, který rozhoduje buď o jeho právech a povinnostech, nebo o jakémkoli trestním obvinění vznesením proti němu. Pokračování příště



Konec dějin nebo konec civilizace v přímém přenosu?

Po pádu sovětského impéria předpověděl americký politolog Francis Fukuyama, že zhroutilí komunické ideologie povede k celosvětovému vítězství liberální demokracie. Fukuyama označil tento vývoj hegelovsky za "konec dějin", za což byl později nemilosrdně kritizován a vysmíván.

Ve skutečnosti Fukuyama samozřejmě netvrdil, že vítězství liberální demokracie se prý nezdá být definitivní konec tisícileté éry doktrinářského tmářství a různých forem tyranii. Lidská energie by mohla být konečně využívána především tvořivým způsobem a nemusela by být zbytečně utrácena na pouhé přežívání ve stínu různých dogmat a politického násilí.

Fukuyama byl ovšem kritizován i proto, že, vzato čístej pragmatičtěji, liberální demokracie se prý nezdá být vhodným společenskopolitickým zřízením za hranicemi euroatlantického prostoru. Bývalé komunistické země byly údajně pro nastolení liberální demokracie zralé proto, že jejich hodnotový systém byl demokracii otevřen. Co ale země mimo západní civilizační okruh?

V druhé polovině devadesátých let se Fukuyama ocitl v ještě těžší defenzivě poté, co Samuel Huntington publikoval svou esej a později i knihu o střetu civilizací. Podle něj se máme připravit nikoliv na vítězné tažení liberální demokracie, ale na ideový střet a možná i ozbrojené konflikty mezi různými civilizačními okruhy. Když 11. září 2001 podnikli islámští fanatici teroristický útok na Spojené státy, zdálo se, že se Huntingtonova chmurná vize začíná naplňovat.

Zatímco zejména mnozí evropští intelektuálové a politici, jejichž postmodernímu vidění světa Huntington docela vyhovoval, se po 11. září oháněli střetem civilizací a varovali před arogancí Západu, Bushova administrativa se vydala opačným "fukuyamovským" směrem. Bush a jeho lidé evidentně věří, že střet s islámským světem nevyhází z kulturních a náboženských odlišností, ale z toho, že jedním z hlavních zdrojů terorismu a dalších problémů je skutečnost, že islámský svět, snad jen s výjimkou Turecka, nemá fungující demokracii.

Ve Washingtonu se tak stále více hovoří o tom, že nad-

cházející útok na Irák nemůže být pouhým vojenským výbojem, který odstraní jednoho diktátora, ale že to musí být začátek determinovaného úsilí demokratizovat celý islámský svět. Podle autorů této nové doktríny je nutné demokratizovat islámský svět nejenom proto, že ideály liberální demokracie jsou univerzálně platné, ale i z čistě pragmatických důvodů, demokracie jsou okolnímu světu nebezpečné.

Irák je pro tuto novou doktrínu ideálním zkušebním kamenem. Nejenom, že je ze všech islámských zemí nejvíce sekulární, ale je to také země poměrně moderní. Navíc jakékoliv budování demokracie vyžaduje ekonomický růst a infrastrukturální modernizaci, což je možné financovat lépe v zemi s obrovskými zásobami ropy, než v zemi bez jakýchkoliv vlastních zdrojů.

Pesimisté namítou, že ukotvení demokracie není možné bez naprosto radikálních opatření, jako je striktní oddělení státu a náboženství a sekularizace práva, a že islámské země právě proto pro liberální demokracii nejsou zralé. Optimisté namítou, že se přesně toto podařilo v Turecku, a že se Američanům podařilo demokracii po 2. světové válce úspěšně ukotvit v naprosto nezápadním Japonsku nebo Jižní Koreji, i když to znamenalo dlouhodobou vojenskou přítomnost.

Rozsoudit tento spor není snadné. Jisté ovšem je, že Bushovy USA se už rozhodly, že využijí své obrovské převahy nad zbytkem světa k exportu liberální demokracie. To v sobě nese jak možnost radikální proměny světa k lepšímu, tak, v případě neúspěchu, možnost naprosto katastrofy. Rok 2003 se tak může skutečně stát "koncem dějin". Bohužel není jisté, zdá se bude jednat o optimistickou vizi Fukuyamy nebo spíše o katastrofický scénář připomínající chmurné vize připisované proroku Nostradamovi.

V této souvislosti upozorňuje narostoucí propast mezi americkým a evropským pojetím mezinárodní politiky a dochází k závěru, že kolektivní bezpečnost je možné zajistit jen mezi demokratickými státy. Demokratická diktátorského režimu podporujícího terorismu vyrábějícího zbraně hromadného ničení, by vynucená vojenským násilím, má mít potom přednost před respektováním procedur mezinárodního práva a závazků, které na sebe státy v mezinárodních vztazích berou.

Tento názor, mezi americkými politiky i experty na mezinárodní právo poměrně rozšířený, je však výsled-

kem neodůvodněného "historického optimismu" a ignorování kulturních i politických zvláštností. Demokratizace se považuje za součást univerzálního procesu modernizace, který je proto možné historicky rychlit i vojenskou silou. Násilí se ospravedlňuje logikou dějin a jejich liberálně demokratickým koncem.

Zcela zásadní podíl Spojených států na udržení demokracie v Evropě v minulém století samozřejmě nelze nijak zpochybnit a Američany kontrolovaná proměna poválečného Německa v liberální demokracii byla z evropského hlediska stejně důležitá jako rozpad sovětského bloku. Americké intervence mimo evropský kontinent však nebyly ani zdaleka tak úspěšné. Například v Latinské Americe měly často katastrofické důsledky. Výmluvnou ilustrací této politiky jsou také stoupenci afghánského hnutí Taliban, útočící na americkou armádu americkými zbraněmi, které jim kdysi poskytla americká vláda.

Když nedávno politolog Robert Kagan označil Američany za stoupence Hobbesova pojetí politiky jako reálného výkonu moci a Evropany za zastávce Kantovy vize mezinárodních vztahů jako zákonem zajištěného "většího míru", poukázal tak ve zkratce na rozdíly i slabiny v evropském i americkém pojetí mezinárodní politiky a práva. Evropané skutečně často legalisticky lpějí na principech a procedurách mezinárodního práva a atrpí vrozenou chorobou donekonečna bezvýsledně vyjednávat i s nejhoršími tyranii, pro které jsou jakékoliv mezinárodní závazky cípem papíru.

Naproti tomu Američané se po rozpadu bipolárního světa stále více cítí jako politický suverén, který si v mezinárodních vztazích může prosadit jakýkoli vlastní zájem. V globalizovaném světě se tak konečně uvolnil potenciál pro imperiální republiku USA a vláda prezidenta Bushe ho okamžitě po nástupu k moci začala v mezinárodních vztazích využívat v nebývalé míře. Rostoucí transatlantické napětí v mezinárodních otázkách nemohl potom zastavit ani šok způsobený teroristickými útoky v září 2001 a globální hrozba nímí spojená.

Mezinárodní právo, jak kdysi řekl anglický právní filosof John Austin, není právem v pravém slova smyslu, nýbrž systémem morálních závazků, které na sebe berou jednotlivé státy ve vzájemném styku. Dokonce i válku lze regulovat mezinárodním právem,

jakkoli nám to může připadat cynické.

Hlavním problémem v případě války s Irákem však nespočívá ani tak v tom, že by její iniciátoři pro její vedení mohli případně porušit své vlastní mezinárodní závazky. Ale spíše v tom, že neexistuje přesvědčivá odpověď ani na faktické otázky, proč právě nyní a na základě jakých mezinárodních kritérií a od nich odvozených pravidel.

Skutečností, že diktátor Saddám Husajn podporuje palestinské teroristy, usiluje o výrobu zbraní hromadného ničení a v minulosti je použil proti vlastnímu obyvatelstvu, jsou všeobecně známé již mnoho let. Na sí Al-Káida jsou přítomny napojeny politické špičky v Saúdské Arábii, která je spojenecem USA. O hrůzách a každodenním politickém násilí iráckého režimu není pochyb, ale takových států jsou na této planetě desítky. Vojenský potenciál Iráku je navíc v současnosti velmi slabý, takže z něho nevyplývá žádná bezprostřední hrozba pro sousední země, což se například nedá říci o Severní Koreji a jejím jaderném programu.

Všechny tyto námitky především ukazují, že s vojenskou akcí proti Iráku je spojeno nejen riziko porušení závazků plynoucích z mezinárodního práva. Především v ní ovšem chybí konzistentní postoj a jasná kritéria, kterých je zapotřebí i pro politiku jedině supervelmoci v globalizovaném systému mezinárodní politiky.

Hlavní důvod, který se pro případné vedení války nabízí, tak nespočívá v demokratizaci diktátorského režimu a následně i celého regionu, ale spíše ve snaze dosáhnout změny režimu a jeho oslabení tak, aby se vítězná mocnost otevřela cesta ke zdrojům, tedy k ropě. Nejednalo by se tedy o žádnou "civilizační" válku vedoucí k demokratizaci regionu, ale o vytvoření slabého státu, jehož zdroje budou snadno kontrolovatelné vítězem válečného konfliktu.

Případná válka v Iráku bude spíše důkazem, že globalizace má své výrazné stinné stránky a že je v ní kontrola určité lokality nepřímo úměrná dostupnosti globálně vyžadovaných zdrojů. V takovém světě je ovšem nahodilost mocenského zájmu zcela nadřazena každému pravidlu a závazkům z něho plynoucím, což znamená konec politiky a hrozbu nekontrolovatelného násilí.

Alena Vostrá

Proč také říci ne Evropské unii

Bydlím v Chomutově, v Ústeckém kraji. Dříve to byl Severočeský kraj, ještě dříve území Velkoněmecké říše, předtím Sudety a ještě dříve Rakousko-Uhersko. Za Rakouska-Uherska se můj otec v Chomutově narodil.

V roce 1938 mu němečtí spoluobčané tak znepríjemňovali život, že musel ze svého domova odejít.

V roce 1945 se otec do Chomutova vrátil a na rozdíl od nových spoluobčanů, kteří si dělili majetek odsunutých říšských Němců (bývalých občanů Československé republiky, kteří se prohlásili za občany říše a způsobili zabránění pohraničí) si nepřivlastnil žádný majetek odsunutých.

Můj otec říkal "oni se vrátí". Návratu vlastizrádců, kteří byly za svou vlastizradu velmi mírně potrestáni a to odsunem do Německa, kde vždy chtěli žít a propadnutím majetku se můj otec nedožil.

Návratu našich bývalých spoluobčanů, respektive jejich potomků se možná dožijeme my.

Nová generace vlastizrádců, která se usadila ve vládních funkcích, v parlamentu, v senátu a to díky neschopnosti občanů zvolit si slušné lidi, k tomuto konci neodvratně směřuje.

Tak jako dříve naši představitelé podlézali východu, nyní podlézají západu.

Každý, kdo má oči otevřené a není hluchý musí přeci

vidět a slyšet co se děje. Majetek republiky mizí v cizích, převážně německých kapsách. Německé noviny piší česky nám denně vymývají mozků. Představitelé Sudetoněmeckého Landsmanšaftu vystupují v České televizi kde zpupně prohlašují Mnichovskou dohodu za platnou. Vládní představitelé spolkové republiky požadují majetkové vyrovnání nároků odsunutých a to prostřednictvím soukromých žalob jednotlivců, pro které budou v EU vytvořeny podmínky.

Proč bychom tedy měli vstupovat do EU?

Proto, aby nás Němci vyhnali z našich domovů, proto, aby naše republika byla zcela vydrancována neoprávněnými požadavky sudečků, proto, aby se stali druhohradými členy EU, bez možnosti volného pohybu. V rámci EU, proto, aby se podrobili předpisům EU, které likvidují naše hospodářství a znemožňují podnikání našich občanů.

Ne, o takovou cenu za sjednocení Evropy nestojím. Raději budu svým hlasem usilovat o to aby se do EU nevstoupilo.

Budu také doufat že se vládnoucí rabovací gardě nepodaří rozkrást všechny majetek republiky a že se občanům podaří zvolit takové zástupce, kteří obnoví samostatné Československo. **Josef Marsch, Chomutov**

Díky, nechceme!

Prý se budeme moci naučit v každém díle pár "cikánských" nadávek

Vskutku nevídaný počín inzeruje ČT, kdy doporučuje divákům sledování svého "vzdělávacího cyklu Amare Roma".

Tento projekt prý popisuje a představuje tradice, historii a jazyk "cikánů". Prvních 26 dílů, prý již ČT uvedla v minulosti, další pokračování natačena na Slovensku, v Maďarsku a Německu, chystá uvést v letošním roce.

Je příznačné, že tento "tvůrčí" počín ČT horlivě chválí ministr kultury Pavel Dostál. Dle jeho soudu tento pořad prý nemá v pohledu na "cikánskou" minoritu ob-

doby!

Je opravdu neuvěřitelné, co jsou někteří "tvůrčí" schopni natočit v ČT za naše koncesionářské poplatky. Vrcholem výše popsaného záměru ČT je skutečnost, že prý se budeme moci naučit v každém díle pár "cikánských" nadávek. Asi proto je v PRÁVU tento projekt inzerován pod názvem Naučíte se nadávat po romsku.

Díky ČT, nechceme! Docela nám stačí to, co denně slyšíme v ulicích našich měst a vesnic!

ing. Václav Hejdlánek

Polsko

Několik set metrů za Bílým domem stojí pomník generálu Tadeuszi Kosciuszki, který svým uměním vojenského stavitele výrazně pomohl americké armádě v boji za nezávislost proti Angličanům

Polsko se v poslední době stává jedním z nejdůležitějších evropských spojenců Spojených států. Vstoupilo do NATO, bylo pozváno do Evropské unie a pro obě tyto organizace bude zabezpečovat východní hranice. Poláci dávají přednost před Bruslem Washingtonu.

Klíčovým poutem s USA nejsou jen tradice, ale i současná politická a bezpečnostní spolupráce. Polsko tak na první pohled aspiruje na roli druhého nejvěrnějšího spojence USA v Evropě po Británii. Odborníci se však shodují, že hlavní polskou nevýhodou je špatná ekonomická situace země.

Bývalý polský ministr zahraničí Bronislaw Geremek v souvislosti s polským angažováním ve válce proti Iráku nedávno hovořil o tom, že Polsko se stává trojským koněm Washingtonu. Američané mají své diplomatické zastoupení v Iráku právě na polském velvyslanectví.

"Chceme být strategickým partnerem USA a domníváme se, že Amerika je potřebná v NATO i evropských strukturách," řekl listu Gazeta Wyborcza polský prezident Aleksander Kwasniewski.

EU plánuje vybudování vlastních sil, Poláci se však zatím více věnují spolupráci s aliancí a jako největší z nových členů aliance i unie se soustřeďují na strategické otázky.

"Strategické partnerství se Spojenými státy je pro nás důležité, protože USA jsou prostřednictvím NATO i nadále hlavním garantem bezpečnosti v Evropě," řekl Juliusz Urbanowicz, šéf zahraničněpolitického oddělení polského týdeníku Wprost. "Polsko bude nyní hraniční zemí NATO a EU a nikdo v tuto chvíli neví, jak stabilní bude situace na východě, zda se třeba v Bělorusku nedostane k moci někdo ještě horší než Alexander Lukašenko."

Společná historie

Podle průzkumu agentury CBOS jsou Američané s osmapadesáti procenty mezi Poláky nejoblíbenějšími cizinci. Poláci cítí k Američanům zvláštní vztah, který je daný historicky. Poláci byli antikomunističtí a ze Západu cítili největší podporu v tomto antikomunismu právě z USA a ještě více se toto pouto upevnilo v mi-

nulých stoletích, kdy statisíce Poláků emigrovaly do Ameriky. Ve spojených státech dnes žije devět a půl milionu Poláků. Je samozřejmostí, že původní vlast se ke svým krajanům chová odpovídajícím způsobem a že je Varšava na hony vzdálena tak pohrdavému chování, kterému jsou vystaveni naši krajané při styku s Prahou.

Historické pouto jde ještě dál, do osmnáctého století. Několik set metrů za Bílým domem stojí pomník generálu Tadeuszi Kosciuszki, který svým uměním vojenského stavitele výrazně pomohl americké armádě v boji za nezávislost proti Angličanům.

Ve Washingtonu míní, že Polsko má nyní pro USA přínos především jako politický spojenc, nebo ve vojenské rovině nemůže díky své zastaralé technice přilížit pomoci. Bílý dům a jeho poradci také soudí, možná trochu předčasně a s typicky americkou neznalostí Evropy, že se Varšava stane jednoznačně uznávaným regionálním vůdcem. To by ovšem žádný Evropan tak snadno po znalosti chování středoevropských států v tzv. Vyšegrádské čtyřce nemohl tvrdit. Po vstupu do unie bude samozřejmě Polsko pro USA snad ještě důležitější. Tento pohled potvrdil americký ministr obrany, který spílal tradičním spojencům USA Francii a Německu do starých, málem nepotřebných členů a prohlásil, že noví členové jsou podstatně proameričtější než ti staří.

Polští politici však proamerický image zatím nemohou podpořit hospodářskou silou. A je otázkou, jak Polsko dokáže naplnit svoji rétoriku o silném transatlantickém partnerství, až se stane členem unie. I kdyby polská armáda v současné době neprocházela složitou transformací, o tom, že by nahradila Francii nebo Německo si může nechat jenom zdát a to je nutné prohlásit i při veškeré účtě k našim sousedům. Polské ozbrojené síly, které mají dnes úctyhodných 136 000 vojáků, jsou připraveny hlavně k obraně území státu, případně sousedů, ale nikoli k moderním expedičním operacím, jako je válka v Afghánistánu či chystaný útok na Irák.

Michal Korytář

To jsme chtěli? Já tedy ne!

Zákazem interrupcí se dostaneme do roku 1900

A spousta dalších mužů v této republice určitě také ne. Pouze skupina poslanců, zřejmě 4% orientovaných, ano.

Lež a nenávisť veselé vítězí nad pravdou a láskou. Republikou zmitá ekonomická krize a námi zvolení poslanci nemají nic lepšího na práci než za naše peníze sjednocovat naše právní normy s normami Evropské unie a Spojených států v oblasti, kde je to nejméně potřeba. Místo, aby se zabývali zákony, které zamezí daňovým únikům, díky kterým republika přišla o desítky miliard korun a díky kterým se za peníze nás všech vytvořila nová elita, rozhodli se dělat v podhradí. Z amerických zákonů by mně spíše inspiroval trest smrti pro vrahy a zkorumpované politiky, či doživotní zákaz činnosti pro neschopné poslance a senátory.

A tak zřejmě díky novele zákoníku práce vyměříme po přeslici. Ženám vzroste sebevědomí do nebetých výšin, které mají možnost sledovat z amerických seriálů, zejména z prostředí advokátů a lékařů. Chlapi se budou pozvolna propíjet životem z obavy sáhnutí si na ženskou a děti se přestanou rodit. Už teď Češi vymírají. To je smutný fakt, který potvrzují rekordně nízká čísla porodnosti. Nemít dnes děti není módní záležitostí, ale přímo životní nutností. Přivést dítě do tohoto marastu je přímo zločin. Masivní snaze lidovců o zákaz interrupcí se začíná pomalu dařit. Zprivatizovaná nemocnice v Ostravě Vítkovicích interrupce provádět nebude!

Všemožnými zákazy a příkazy se republika dostává na předlistopadovou úroveň bolševického drilu. Ovšem v dobách komunismu byla rodina brána jako základ státu. Stát zaručil řádnou výchovu dítěte i jeho zabezpečení. To už ale je dnes pouze vzpomínka. Dle Klause, že se má každý postarat sám o sebe, je mi líto upřímného boje církevního kléru proti interrupcím. Nevím však, jak v době viagyry a v situaci, kdy u nás většina významných i méně významných politiků má své milenky, budou títo muži řešit nechtěné těhotenství svých tajných lásek. Narození nechtěného dítěte jim může totiž zcela zničit kariéru. Když následkem bombardování zahynulo 500 zcela nevinných srbských dětí, všichni tihle frajeři drželi hubu a drží ji dodnes. Teď budou ohlupovat národ interrupčním zákazem. Podle mého názoru tahle věc patří výhradně do rukou ženy popřípadě partnerům, kteří dle svých finančních možností a uplatnění v této vlčí společnosti má možnost zvážít, zda dítě ano či ne. Zákazem interrupcí se dostaneme do roku 1900. Začne přibývat potratů na černo a s tím také riziko úmrtností mladých dívek a žen díky neodbornému zásahu matky andělíčkářky. Naopak já bych navrhoval, aby každý politik či církevní představitel žádající konec interrupcí, sponzoroval některé nechtěné narozené dítě. Například palác biskupa ostravskoopavské diecéze Františka Lobkowicze stál 60 milionů korun. Dovedete si představit, jak dlouhou dobu za tyto prostředky by mělo vystaráno tisíce nově narozených dětí?

V.T.

Republikáni musí vydržet

Lidem nedochází, že Německo nám dluží válečné reparace

Republikáni M Sládka jsou katalyzátorem pro relativně slušné chování vládnoucí garnitury. Kdyby neexistovala tato jediná opoziční strana, už dávno by se v pohraničí roztahovali Sudeáci. Lidem nedochází, že Německo nám dluží válečné reparace, které odpovídají státnímu rozpočtu na 10 let, ale v případě odsunu obdobnému tomu v roce 1938 by vymetli vládu i parlament. Tak Německu zbývá jediná cesta k ovládnutí České republiky. Skupovat "české noviny", vymývat mozky obyvatelům pomluvami Republikánů a hlavně podplácet. Funkcionáře a poslance Republikánů, aby zradili a podrazili Dr. Sládku. Zkorumpovat členy Vlády, poslance a poradce "státotvorných" stran. Rozhodne je to přijde podstatně levněji, než zaplatit reparace. Česká spořitelna je názorným příkladem jak se to dělá. Nejdříve byly účelově likvidovány kampeličky, jako "nekalá" konkurence bank, potom "Česká" vláda oddlužila spořitelnu desítkami miliard, pan Macek dostal deset milionů za dobrou radu a pak se Česká spořitelna "prodala" za symbolickou cenu rakouské Erste bank. Nyní vykazuje spořitelna 6 miliard ročního zisku. Pokud by byla státní, bylo by to do rozpočtu, takhle je to do kapes dlužníků válečných reparací. Republikáni prostě musí vydržet, někdo tady musí být, kdo předloží Německu účet za plundrování republiky a vydá nové dekrety podobné dekretům E. Beneše.

Protomusi RMS vydržet.

M. Straka

Přehlížené skutečnosti

Příspěvek pro konferenci "Československé vztahy deset let po rozdělení federace", konanou 5. a 6. března 2003

Jiří Novotný student FF a FSS MU v Brně

Zabýváme-li se tématem československých vztahů (v pravém smyslu spojení těchto slov, tedy s pomlčkou na svém místě), musíme si v prvé řadě položit otázku, zda je toto téma vymezeno správně, respektive jeli správně pojmenováno to, co chceme zkoumat. Ještě přesněji zda v tom pojmenování náhodou něco nechýbí! Něco, co začalo být opomíjeno v průběhu 2. poloviny 20. století zvůli totalitního režimu a je opomíjeno dodnes, paradoxně i v "režimu" demokratickém. Je to Morava. Bez záměru schválně příliš zabírat do historie, je třeba si připomenout, že druhdy bylo lze psát a mluvit jedině o vztazích moravskoslovenských, protože Češi se Slováky vůbec nesusoudili. Také československý výklad významu státního útvaru jménem Velká Morava jako "prvního společného státu Čechů a Slováků" je nutno uvést na pravou míru jednak zde žili "kupodivu" také Moravané, když už to byla říše Moravská, jednak, šlo-li o stát společný a ne jen moravský, šlo spíše o společný stát Moravanů a Slováků, protože tenkrát hráli Češi roli toho třetího vzadu, podřízeného a ovládaného a nesamosprávného. Připomínáme si to pouze z lásky k pravdě a historické skutečnosti, která se patrně promítá až do dnešních časů v podobě jakéhosi niterného, ovšemže nepřiznáváného, strachu synů a dcer České kotliny z Moravanů, Moravy a moravanství. Tento strach jim velí, vždy když jsou na koni, moravanství potlačovat.

Když se jede z Čech na Slovensko nebo naopak, musí se přes Moravu. Moravané jsou sousedy Čechů a Slováků a tvoří mezi nimi přechod národnostní, mentální, kulturní, jazykový. Tohoto faktu za jeho respektování si byly vědomy vládnoucí moc a společenské elity plně naposledy za První republiky. Československo vzniklo na základě výsledků První světové války a konkrétně text smlouvy ze St. Germain uvádí, že vzniklo společnou vůlí národů Čech, Moravy, části Slezska, Slovenska a Podkarpatské Rusi. Moravskoslezská země disponovala samosprávou a zcela přirozeně se mělo za to, že podobně jako si samostatnost poručité době setrva-

Stručně o rozbíječích republiky

Jestliže nejsme schopni si vytvořit své nehamižné talentované podnikatele, tak nás Západ skoupi

První rozbíječ republiky byl samozřejmě německý fašismus a jeho kanibalský diktátor Hitler.

Od té doby až do roku 1968 již nebylo co rozbíjet, protože žádný svobodný Československý stát neexistoval. Události v únoru 1948 bylo jen vyhození mládřat kukačkou, jejíž vejce tam bylo nasazeno již v Košickém vládním programu v roce 1945. Ruskou kolonií bylo Československo prakticky už od konce války a glorifikace o jakémisi sovětském osvoboditeli (hajlovala jí většina národa), protože sověti nám dát svobodu nemohli, nebo sami ji neměli. Fašisty pouze z naší země vyhnali, z kteréhožto prostoru by byli vyhnáni, i kdyby v něm žili třeba Turci. Museli prostě plnit úmluvy, které si tehdy spojenci dali.

Teprve v roce 1968 v obrodním procesu za duběkovského vedení, si národ svou satelitu uvědomil a začal se jí zbavovat. Tento rodící se svobodný stát uprostřed Evropy byl zase nepřijemným jinému nepříteli demokracie, stalinskému Rusku a jeho diktátoru Brežněvovi, který v srpnu 1968 téměř s půlmilionovou armádou Československo napadl a obrodný proces zlikvidoval, čímž uvrhl národ zpět do komunistického absolutismu. Po dvaceti letech však jako zázrakem zasvitlo opět Čechoslovákům světlo svobody a demokracie. Bohužel, aniž se národ dostatečně vzpamatoval z agonie totalismu, už se objevují na obzoru noví rozbíječ republiky, a to uvnitř státu, v nás samých. Je to o to nebezpečnější. Nezávažnější rozbíječ republiky byl zajiště slovenský separatismus. Pak naše typická slovanská řevnivost, která brzdí veškerá rozumná řešení státoprávních a ekonomických problémů. Za rozbíječ republiky je možno považovat i tyto "takévlastence", kteří mají za to, Češi si vládnout sami neumí, takže rozbití Rakousko-Uherska v roce 1918 bylo chybou.

Těch potenciálních rozbíječů uvnitř republiky je ještě více ale záměr tohoto článku je co nejstručněji líčit situaci. Ještě tak za zmínku stojí, že velké nebezpečí pro kulturu národa a pro stát je, přemnožení cikánů a naše anarchizující mládež.

Jestliže nejsme schopni si vytvořit své nehamižné talentované podnikatele, tak nás Západ skoupi. Vymlouvat se neustále na bývalý režim k ničemu nevede. Vypadá to tak, že stojíme nad až do základů vyhořelým domem, lamentujeme nad ním, mnoho mluvíme, ale nikdo rázně nebere krumpáč do ruky a nekope základy nové. Spíš se zdá, že se bere z trosek ještě, co se dá. Za naše rozvrtníky by se nemusel stydět ani Hitler, ale styděl by se Masaryk, který neustále zdůrazňoval, že DEMOKRACIE může existovat jen na mravní a du-

ní ve společném státě zaslouží národ slovenský, náleží také Moravě. Ostatně Masaryk byl Moravan, nikdy tuto skutečnost neupozadoval a jeho koncepcí československa byla vždy koncepcí státoprávní, politickou, nikoli etnickou.

To příkře kontrastuje s dnešní situací. Zatímco Slováci svůj stát mají a jejich národnost nikdo nepochybňuje, Morava se nalézá z hlediska míry etablovanosti jako autonomního celku na jednom z nejnižších stupňů za celou svou 1400 let dlouhou historii. Nelí na vůbec nejnižším stupni, protože i v sloutných dobách "temna" byla samosprávnou zemí v rámci Habsburské monarchie. Ani maďarské nájezdy proti Velké Moravě neporobily vlastní moravské území cizí svrchovanosti. Současná situace, kdy neexistuje Morava nejen jako samosprávný, ale dokonce ani jako jednotný celek, se tak dá skutečně srovnat jen s obdobím po dobytí Moravy českými knížaty a rozdělení na úděly. Pro moderní demokracii je to jistě závažný srovnání.

Abychom nebyli k úrovni demokracie po roce 1989 příliš příkří, je třeba vzpomenout období do rozpadu Československé federativní republiky k 1. 1. 1993, během něhož se zdály věci probíhat ku prospěchu obnovení Moravy. Řada dnešních etablovaných (i již "ode-tablovaných") politiků se obracela k moravským voličům s medovými slovy, na která zapomněli poté, co moravská karta přestala být trumfem, ba stala se přímo černým Petrem po krachu jednání o smírném uspořádání společného státu od Aše k Michalovicům. Částečně za to snad mohly vstřícné vztahy části moravské politické reprezentace s některými exponenty slovenského radikalismu, zejména představiteli Slovenské národní strany, kteří byli v Praze vnímáni div ne jako nepřátelé lidstva. Každopádně lze věřit tomu, že kdyby nedošlo k pro mnohé šokujícímu řešení situace rozdělením na dva samostatné státy, Morava by dosáhla nejdříve alespoň samosprávy v rámci České republiky a dříve nebo později i vyrovnání se s Čechami a Slovenskem.

V tomto se nabízí analogie se Slovenskem, které, pravda, bylo českému krystalizačním státnímu jádru vždy vzdálenější a proto se také osamostatnilo jako první. Své situace v poměru k Čechům, zvláště v centralizo-

vaném státě po roce 1948, když předtím navíc krátce okusili samostatnost, si byli Slováci plně vědomi. Byli si jí vědomi, i když v kvalitativně slabší míře, také Moravané, kteří k 1. 1. 1949 přišli "díky" nastoupivšímu komunistickému režimu o samosprávu. Mnohem méně empatie prokázali jako již tradičně Češi a tato jejich přehlíživost, interpretovaná jako nadutá ignorance, nacházela výraz ve vzájemném moravskoslovenském porozumění. Jeho projevy, i s patřičným větším nebo menším protičeským ostnem, byly patrné ostatně i před rokem 1948, ale časem narostly do chronické podoby, jaká je dnes zřejmě snad každému z nás.

Toto souznění vydrželo bez problémů až do procesu rozdělení federace, kdy se dostalo do krize. Snad proto, že právě moravské obyvatelstvo se stavělo k možnosti rozdělení společného státu nejvíce odmítavě, a snad i pro vymizení potřeby solidarity ve vzduchu vůči centru ze strany Slováků moravskoslovenské vztahy po roce 1993 poněkud ochladly. Oba národy se vzdálily; i jejich role se proměnily Slováci se z mladšího brásky stali "majiteli" státu s velkou maďarskou menšinou, tedy dostali se do pozice přesně opačné, Moravané s nezalouženou nálepkou separatistů a rozvracečů i toho zbytku, "co Čechům zbyl", zůstali sami proti pražské demagogické kampani za jediný český národ a upadli ještě o stupínek níž. V roce 1996 přišli o zastoupení vlastní stranou v Parlamentu a po dalších pěti letech museli po sčítání v roce 2001 trpce konstatovat, že českému nacionalismu stačilo 10 let na to, aby odradil téměř milion lidí od deklarování moravské národnosti.

Snad to byl hlavně tristní číselný výsledek jinak umělé romské národnosti, jež je v ČR elitami již několik let vehementně podporována, přesto však drasticky propadla, který způsobil, že sčítání lidu bylo nejen v průběhu, ale hlavně po oznámení výsledků vnímáno jako krajně neprůkazné a důvěry nehodné. Proto i chabé pokusy použít je jako důkaz "mylnosti" moravanství vyzněly na prázdno. Ostatně, snížily se i počty příslušníků nezpochybnitelných národů, jako jsou Němci, Poláci a také Slováci.

Dokončení příště

... a tak to vidím já

čované skupiny různého původu jsou zvýhodňovány zcela nepokrytě. V prvním případě by bylo zakročeno velmi rychle a postih by byl neodpovídající provinění, v případě druhém je benevolence orgánů státu tak velká, že musí jít jednoznačně o záměr. V praxi je tak naplňován princip nerovnosti před zákonem, ale bohužel přesně s opačnou polaritou než bychom mohli předpokládat, jako původní obyvatelé této země. Naše národy se tak dostávají do pozice původního obyvatelstva Ameriky nebo Austrálie. Doufám, že budeme mít dostatek vůle se včas a účinně vzepřít osudu, pro který nás předurčili kosmopoltní vládcí, kteří také svůj záměr bez velkého hluku, ale zcela nekompromisně uskutečňují krok za krokem.

Odpoutání pozornosti veřejnosti od zcela zjevného páčání křivd, nespravedlností a od uskutečňování hanebného plánu, je prováděno v sou-tadu s velikostí celé akce. K tomu stačí různé zastrašující i reklamní kampaně a vyvolávání problémů, které ve skutečnosti ani neexistují. Typickým příkladem jsou rozpory kolem budoucího uspořádání Československa. Nahodilý pozorovatel by mohl říci, že se daly očekávat jako výsledek politického a ekonomického uvolnění. Přišly však jako na objednávku a dá se říci pro někoho v pravý čas.

Nevyrovnaná znalost jednotlivých období a nejasnosti v jejich hodnocení jsou přímým důsledkem snahy konkrétní vládnoucí garnitury a její ideologie měnit celá historická období, anebo je prostě přecházet mlčením. Nejvýraznější se snaha po přepracování dějin projevuje v období husitství. Oba póly, pochvalný i zatracující a celá škála přechodných hodnocení neposkytují příliš pevné body a tak se dá očekávat, zvláště v příštím desetiletí, velmi rozdílná znalost tohoto období, jak z hlediska faktografie, tak z hlediska hodnocení tohoto období a jeho významu pro naši historii. V nedávné minulosti bylo celé období první republiky 1918 až 1938 přecházeno mlčením anebo z něho byly vytrhovány jen ty události, které oficiální propagandě vyhovovaly. Jsem dalek toho, abych obhajoval jakoukoliv osobu a jakoukoliv událost uplynulých více než čtyřicet let. S jednou jedinou výjimkou. Tou je národ, který je bez viny a zaslouží si nejvyšší úctu. Je však třeba včas a dostatečně důrazně varovat před naším vlastním druhem extrémismu a před zamlčováním období let 1948-1989.

Byla to a navždy zůstane část našich dějin, výsledek nejen vnějších podmínek, ale především výsledek myšlenek a skutků našich vlastních lidí. Již připomínané konstatování významné pomoci našich občanů gestapu mělo své pokračovatele. Ne vše mohlo zmocit sovětské poražci, museli mít horlivé a všehoschopné pomocníky z řad příslušníků našich národů. Jen mlčením na veřejnosti a vnecháváním tohoto období v učebnicích nezmyjí i čtyřicet let. Neblahou kapitolou je nezbytné zcela otevřeně popsat, zhodnotit a zařadit na trvalé místo v našich dějinách. Jinak se s problémy, které přinesla a které přesahují i do našeho života a zásáhnu je také nejdnu generaci, nevyrovnáme. Zcela jednoznačně také musí být pojmenován vlnik a zcela jednoznačně potrestán. V opačném případě se vystavujeme

Pafaas www.pafaas.regin.cz
spotřební zboží-hračky
 Dr.M.Horákové 10/74,LIBEREC 6, tel. 608 322323



**od 2 let
 (do 30 kg)
 menší 2790,-
 větší 3490,-
 hezký dárek**

dětské akumulátorové motorky,zpátečka,světla,siréna 3 druhy,
 majáček,kufr,6V akumulátor + nabíječka.,různé barvy....



Kamera vhodná ke hlídání objektu ! obraz i zvuk

rotační anténa,zesilovač,dávk.ovládání,VHF,UHF...890,-
 mikro kamera(2x3cm),napojení přes AV vstup,barevná 2390,-
NOVÉ ! ZÁR.LIST ! dobírkou do 3 dnů ! 608 322323

Stavební firma
TKV, s.r.o.
 Božkova 831/44, 702 00 Ostrava – Přívoz

- Stavební činnost při rekonstrukcích a novostavbách
- Zateplování obvodových pláštů staveb
- Rekonstrukce interiéru a bytových jader
- Opravy balkónových konstrukcí
- Zámečnické a klempířské práce

Obchodní zástupce : Ivan Baier
 tel. : +42060 411 092
 e-mail: baierivan@volny.cz

Naše přítomnost nechce znát minulost

My nechceme znát hrdiny naší minulosti. Hrdinové přítomnosti nejsou. Zapomínáme na legionáře z první světové války a na statečné lidi z odboje druhé světové války. Když popravovali Němci jednoho z velitelů Obrany národa generála Bílého volal:"Palte psy! A žije Československá republika!"
 Na to určitě nemysleli, spíše to ani nevěděli Klaus s Pithartem, když svévolně způsobili rozdělení Československa. Jména generálů Eliáše, Tesaříka také nic neříkají.
 Palach je mnohým k smíchu. Tak daleko jsme v našem národě došli. Pro konzumní přítomnost nevidíme naši minulost a dnešek nechápeme.
 Dnešní doba hrdiny nechce a ani nepotřebuje. Ten, kdo se vymyká je a bude potrestán. Je hrozné, že nejde o ideály, ale o koryta. Bude-li to takhle pokračovat, tak náš národ dojde ke strašným koncům. Bída, hlad, nezaměstnanost povedou k chudobě a budou důsledkem tvrdých sociálních konfliktů. V této nepříznivé situaci nám určitě nepomohou propagační materiály EU! Musíme si pomoci sami!
Věra Kučerová

Vážení čtenáři, členové a příznivci RMS, finanční příspěvky na vydávání týdeníku Republika a na činnost RMS vkládejte na bankovní účet vedený v České spořitelně, a.s. číslo účtu je : 2025463369/0800
Za každý příspěvek předem děkujeme.

Zamyšlení k zasedání SKVS

Vlastenci ve státech celého světa to neměli nikdy lehké. Zejména to platí v posledních desetiletích. Nyní se situace vyhrotila takzvané "na ostří nože" natolik, že už nelze dále čekat ani minutu. Globalizace světa, zejména Evropy, jde neúprosně po krku národům s cílem likvidace jejich národní identity. Proto lednové zasedání světového Kongresu vlasteneckých stran v Moskvě musí přijmout každý vlastenec jako obrovskou úlevu, že současná rakovina globalizace nebude tak všemocná, jak se zdá. Již je proti ní zformována síla vlastenců mnoha národů světa. Budiž pochválen tento vzdorný začátek organizovaného spravedlivého a sebeobraného vlasteneckého boje proti zrudlé GLOBALIZACI, kterážto je jedním z plodů zločinných světovládců.
 Nesmírně mně potěšilo, že jedním z účastníků SKVS v Moskvě byl i náš vlastenec předseda RMS dr. Sládek. Pro vlastence v České republice by to měla být vzpruha a výzva k oživení jejich vlasteneckého citění a zapojení se k podpoře proti likvidaci naší země a k odporu proti vstupu do EU. Víme, že v současné době jsou to existenční zájmy národa, tak tedy ne jenom nečinně přihlížet na způsob "co nám ten Sládek vybojuje a až to bude dobré, hotové a bezpečné, tak se pohodlně připojíme", ale také už konečně pomoci dobré věci. V žádném případě ne jen poraženěky bédovat nad současnou situací.
Cyril Martíš

Jedno velké TABU

Ministr Tvrdík s Michaelou Jílkovou tuto ožehavou otázku zametli pod koberec

V posledním Kotli byl závěrečný dotaz směřovaný na válečné reparace Německa. Přestože se jedná o rozhodnutí vítězných mocností z II.světové války, nebyl tento dotaz zodpovězen. Naopak, ministr Tvrdík s Michaelou Jílkovou tuto ožehavou otázku zametli pod koberce. Stalo se tak během jednoho roku již podruhé. Tenkrát se poslanec Tlustý při identické otázce, kroutil a uhýbal až M. Jílková přiskočila a odtáhla jej na druhý konec studia. Na rozdíl od vymyšlených požadavků Sude aků jsou zřejmě válečné reparace Německa vůči naší vlastní TABU. Snad právě proto, že se jedná o 240 miliard, se této

Nechci do Evropské unie

Dávno již není Trojská mlékárna, ZUKOV a další závody

Už od roku 1945 se v Československu, nyní v České republice slibuje dobrá budoucnost "světlé zítřky". Přes první dvouletku k pětiletkám se něco udělovalo. Mnohem nesmyslnější sliby dával Klaus od roku 1989, pomocí utahování opasku to byla léčba Klausem. Nejpozději do pěti let jsme měli dosáhnout západní Evropy. Z toho všeho zůstává jenom pustina v podobě stovek zavřených a zlikvidovaných fabrik. Když jenom namátkou vezmeme Liberec. Kde je Severograf a mlékárna. Nyní končí Textilana. Z textílek v Liberci nezbylo nic, stejně jako z textilního strojírenství. Podíváme-li se na pražské Holešovice, kde je pivovar, kde mlýn. Podniky se staletou tradicí zmizely. Dávno již není Trojská mlékárna, ZUKOV a další závody.
 České zemědělství se mění v úhor a my jsme nuceni dovážet drahé potraviny z ciziny. Vládou zde neschopní byrokrati v cizích službách, a už si říkají

Oznámení
 KV RMS zve všechny členy a zájemce o spolupráci s RMS na krajskou konferenci, která se koná dne 22. 3. 2003 ve velkém sále restaurace Babylon ve Slezské Ostravě-Kamenci od 11 hodin. Zároveň vás zveme na besedu s občany za účasti PhDr. Miroslava Sládka v tomtéž sále od 15 hodin. Téma setkání s občany je současná politika Evropské unie.

... a tak to vidím já

nejen nebezpečí recidivy, ale především tomu, že budeme vystaveni řetězu násilí, jehož nositelé budou znovu a znovu spoléhat na shovívavost a odpuštění, tak nevhodně již jednou projevené.
 Na druhé straně však není nutné příliš glorifikovat ty, kteří stáli v opozici proti tehdejšímu režimu v období let sedmdesátých a osmdesátých. Musíme připomenout, že se vesměs posílili na budování režimu v jeho nejhorší podobě, a byli zprvu jeho horlivými služebníky. To, že se později rozešli se spoluviníky zločinů, je rozhodně neomlouvá. Většina tzv. odpůrců režimu představuje jen bezvládné figurky bez vlastní vůle, vlastního přesvědčení a schopností, kterým teprve peníze a nastřáhané ideály zahraničních sponzorů vdechly tu trochu života, kterou dnes projevují. Z většiny se stali zoldněři, ale ne za pevný plat, ale jaksi na dluh. Zold dostával jen jako dlužní úpis čertu, který musí nyní splácet ničením své vlasti a národa. Přitom jsou splátky vymáhány velmi tvrdě, v tomto oboru neexistuje slitování a odpuštění. Nyní se z figurek, které možná kdysi měly alespoň část svého já, postupně stávají bezduší zástupci cizích zájmů a jejich vykonavatelé.
 Každá doba a zvláště doba poznamenaná historickými zlomy je svým způsobem výjimečná a poznamenaná vzrušením. Tehdy se celkem vzato lze dopustit i činů, které nelze ani kritizovat a možná ani postihovat, ale které jsou veřejností zaregistrovány a ovlivňují i následující události a postoje. Takovým činem byla i veřejně projevovaná neúcta k představitelům republiky v listopadu 1989. Tehdejší stát byl špatný z hlediska formálně politické konstrukce i materiální funkce. Jeho hlava však byla chráněna zákony. Pravda je, že dostala zpět jen to, co sama činila druhým po roce 1945, kdy byli věznění nejen členové protektorátní vlády, ale i potenciální odpůrci nastupujícího režimu. Proti nim byli zneužívání i nacističtí zločinci za slib beztržnosti. Zcela náhodná je i listě paralela k ilustracím probíhajícím už dva roky, kdy je výpověď příslušníka STB brána jako důkaz viny, zvláště u nepohodlných lidí a potenciálních odpůrců režimu.
 Kde je ale záruka, že současná vládnoucí garnitura je ta nejlepší? Proč by vůči těm, kdo projevíli neúctu k historii nemělo být postupováno úplně stejným způsobem? Exupéryho Citadela vypovídá zcela jasně o hierarchických vazbách v lidské společnosti, moci, spojení s jejími jednotlivými stupni a způsobech jejího uchování a růstu, ne ku prospěchu sobeckých zájmů vládnoucí skupiny, ale ve prospěch služby celku.
 Měli bychom k současným představitelům výkonné moci projevovat dostatek úcty a rozloučit se s nimi dříve, než opojení moci, zaslepení privilegií, zapomenou na své prvotní sliby a budou chtít svěřené úřady přeměnit v dědičnou lénu.
 V archívech lze zachovat po desetiletí významné dokumenty, ale po staletí skutečně jen ty nejdůležitější. Určitý druh výběrovosti se uplatňuje i v historii. Dominantní prvky potom dějepis zprostředkuje všem, méně důležité jen omezenému okruhu odborníků a další události jsou odváty časem.